

Această carte îi aparține:

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022.21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210 80 51.

E-mail: romania@cartier.md

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier codobelt* este coordonată de Lică Sainciuc

Editor: Gheorghe Erizanu

Ilustrații: Mihaela Paraschivu

Lector: Dorin Onofrei

Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic

Ion Druță

BALADA CELOR CINCI MOTĂNAȘI

Ediția I, septembrie 2015

© 2015, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

Proiect editorial co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național.

AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele

proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Druță, Ion. Balada celor cinci motănași / Druță Ion ; il.: Mihaela Paraschivu ; cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău : Cartier, 2015 (Combinatul Poligrafic). – 32 p. – (Cartier „Codobelt”, ISBN 978-9975-79-893-8).

1000 ex., Preț: 14. 08 RON + TVA

ISBN 978-9975-79-980-5.

821.135.1(478)-93

D 85

ION DRUȚĂ

Balada celor cinci motănași

Ilustrații de

MIHAELA PARASCHIVU

CARTIER *codobelc*

P ARTEA DE SUS A ORAȘULUI era socotită de pisici cel mai fericit colțișor de pe fața pământului și nu era mătă ce n-ar fi visat ca odată și odată să se mute într-acolo. Dumnezeu știe ce le ademenea în partea cea de oraș – poate piața mică, unde vânzătorii picurau veșnic în așteptarea cumpărătorilor și oricând puteai șterpeli câte ceva; poate livezile mari, unde mai puteai da de vrăbii bătrâne și mioape; poate acoperișurile vechi și umbrite, unde găsești întotdeauna o vecină gata să-ți asculte păsul...

Orișicum, partea de sus a orașului era socotită de mâțe ca un fel de rai motănesc și se

abăteau încioace cine știe de pe unde. Multe trăiau la stăpâni, având nume și culcuș, altele trăiau de azi pe mâine, dar cea mai mare parte cutreierau grădinile să vadă de-s adevărate cele ce-au auzit ele despre traiul pisicilor de pe aici.

Apoi, într-o bună zi, a mai răsărit o mătă. N-a luat-o nimeni în seamă, că prea era caraghioasă – îi erau ciupite amândouă urechiușele și îi lipsea mai mult de jumătate de coadă. A cui era, Dumnezeu știe. Pesemne, era a nimănu – blana ei, albă cândva, devenise galbenă, dovada multor ani de pribegie. Începuse chiar a se sălbătăci – avea mersul moale, hoțesc, gata de fugă.

A umblat o bună jumătate de zi din ogradă în ogradă și, cum se vede, avea de gând să se mute cu traiul încioace. Căuta întruna ceva – era atât de preocupată, încât nici nu mai simțea când se luau câinii din urma ei. Abia când colții blestemaților

erau la o șchioapă de blană, mâța se aduna ghem, scotea un șuierat scurt și atât de sălbatic, încât potăile își vedeau de treabă, prefăcându-se că au vrut să facă și ele o glumă...

A tot trecut pe sub garduri, a tot mirosit urma cuiva, până s-a oprit în fundul unei ogrăzi, lângă o cocioabă de scânduri. Era o cocioabă veche de tot, cu acoperișul fugit pe frunte, cu o armată întreagă de proptele înfipite în coaste. Sta de multă vreme, așteptându-și ceasul, și nu se folosea nimeni de dânsa, căci, fugind la vale, cocioaba și-a închis ușa pentru totdeauna. Locatarii au lăsat-o în pace, vârandu-i din vreme în vreme câte o proptea și dând copiilor de grijă să nu vină cu joaca încoace, ca să nu nimerească tocmai atunci când i-a sosi cocioabei ceasul de apoi.

Mâța însă nu era dintre cele fricoase. A tot

Încercat să intre când pe sub uşă, când printr-o crăpătură de la temelie, apoi, suind o proptea mai lungă, a sărit pe acoperiş şi a prins a toarce mulţumită – acoperişul avea nişte găuri prin care putea trece o mătă cu tot cu stăpâna ei.

Până în seară n-a ieşit din cocioabă. Pe la amurg a sărit jos şi a prins a căra în pod fel de fel de nimicuri. A suit nişte cârpe vechi, un deget de mănuşă, o bucăţică de blană furată dintr-o tindă. A tot adunat o noapte întreagă – dinspre ziuă a mai suit în podul cocioabei o coadă de peşte şi n-a mai coborât înapoi. N-a coborât toată ziua, nici a doua zi n-a coborât – tocmai a treia zi dimineaţa a lunecat pe proptea jigărită, numai piele şi oase.

S-a apropiat de primul prag ce i s-a întâmplat în cale şi a prins a mieuna moale şi sfios. Cerşea. Dar n-a avut răbdare să aştepte

până s-a trezi mila stăpânei – a intrat într-o verandă de sticlă și a zburat îndată înapoi cu o mătură aruncată în urma ei. Apoi a sărit în lada cu gunoi, fără să se fi așezat la rând de cu seară, și a făcut mare tărațoi printre pisoii capitalei.

Pisicile ușernice își au demnitatea lor – o avea și mâța asta galbenă-cenușie, dar s-a întâmplat ceva cu dânsa, că după dimineața ceea n-a rămas nici urmă din demnitatea ei. Se milogea la fiecare ușă, se repezea la câini, încingând mare bătaie pentru mâncarea aruncată lor, fura din piață, de prin beciuri. Se întorcea numai pe o jumătate de ceas în podul cocioabei, apoi goana după mâncare pornea din nou.

La câteva săptămâni, pe acoperișul cocioabei a răsărit un botișor de motănaș și a prins a cerceta lumea din jur, zâmbind de parcă se ruga:

— Fraților, cine-mi dă un ghemușor să mă joc oleacă?...

Peste o clipă a mai apărut un motănaș care voia ghem, acela însă n-a mai stat până i se aduce. A pășit voinicește spre streășină și, firește, a venit cu capul în jos pe un strat de morcovi. Era atât de uluit, sărmanul, încât nici n-a mai mieunat, în schimb frate-său a făcut pe acoperiș o zarvă nemaipomenită. A venit într-un suflet mâța. L-a prins moale în gură pe cel căzut, apoi a pornit să urce propteaua – pășea rar, încet. S-a prins cu o labă de streășină – o clipă au atârnat amândoi în văzduh, apoi mâța s-a făcut arc – arcul s-a desfăcut și a dispărut în podulocioabei.

Erau cinci. Cel ce apăruse primul pe acoperiș se întâmplase să fie mai răsărit decât ceilalți și era cam fudul de chestia asta. Apoi venea cel de căzuse – voinic, dolofan și isteț. Numai lui îi trecea prin cap să se suie pe spinarea mamei

